

In juni herdenkt Zuid-Afrika de historische opstand van jongeren in 1976. Deze opstand markeert een keerpunt in de strijd tegen het apartheidsregime. Het is cruciaal dat een herdenking van de opstand begint met het begrijpen van de historische context.

De opstand op 16 juni was niet alleen de dag dat jonge zwarte scholieren hun klaslokalen verlieten en de straat op gingen om zich aan te sluiten bij de protesten tegen hun onderdrukking. Het was de dag dat zwarte jongeren hun onderdrukking een naam wisten te geven. Op die dag sloten ze zich aan bij the struggle.

Ze protesteerden tegen het feit dat ze werden onderwezen in het Afrikaans – de taal van de nationalistische elite, van het regime. Hun protest was bovendien gericht tegen het inferieure onderwijssysteem. En het wierp licht op de verzwakkende economie, die niet in staat was de grote groep ongeschoolde jongeren die voortkwam uit het walgelijke Bantu Onderwijs systeem een plek te bieden. De formatie van onafhankelijke zwarte vakbonden, de opkomst van de zwarte bewustzijnsbeweging en de voortdurende verslechtering van de dagelijkse levensstandaard gaven een verdere impuls aan de historische opstand van 16 juni 1976.

Depolitisering

In Zuid-Afrika na de apartheid wordt 16 juni opgeëist door de ANC-regering en de jongerenorganisatie van het ANC. De laatste organiseert grote feesten, gebruikt pseudo-politieke retoriek en biedt zwarte jongeren een apolitek activiteitenprogramma. Op deze manier worden Zuid-Afrikaanse jongeren beroofd van een gebeurtenis in hun geschiedenis, een geschiedenis die tot in het heden voortduurt. Wat ze ervoor terug krijgen is afstomping van de dagelijkse strijd waarmee ze hoe dan ook te maken hebben. Strijd die laat zien dat the struggle niet voorbij is.

Zeker, we leven vandaag in een andere historische context. Apartheid is officieel afgeschaft; sinds 1994 hebben we een democratisch gekozen regering en een van de meest democratische constituties van de wereld en wetgeving die racisme en seksdiscriminatie criminaliseert. Maar ondertussen leven zwarte jongeren uit de arbeidersklasse nog steeds in de oude krottenwijken of in de nieuwe illegale 'kampen' die sneller groeien dan je de woorden 16 juni kunt zeggen. Het postapartheid onderwijssysteem kan dan streven naar gelijkheid op de scholen, de werkelijkheid is heel anders. Met de openbare, publieke scholen in de townships gaat het veel slechter dan een

Contributed by Donna Andrews
maandag, 12 februari 2007 -

aantal jaren geleden.

Gebrek aan alles

Stel je het volgende scenario voor; je bent een van de zestig scholieren in een smerig klaslokaal met onvoldoende zitplaatsen, een schoolbord dat uit elkaar valt, veel en veel te weinig schoolboeken en andere essentiële benodigdheden en – om het verhaal af te maken – een lekkend dak als het regent! Vergeet niet je eigen toiletpapier mee te nemen, als de toiletten het tenminste doen en er stromend water en elektriciteit is. Ik kan het je zelf laten zien door je mee te nemen naar Gugulethu of Nyanga. Schokkend? Ooit functioneerde alles op sommige scholen redelijk, maar als gevolg van afnemende subsidies sloot de lokale overheid deze scholen af van de basisvoorzieningen.

Desillusie

Ouders moeten schoolgeld betalen, boeken, pennen en uniformen kopen, geld voor transport regelen en zorgen voor de lunch. Dat is buitengewoon moeilijk in de huidige situatie. Bijna veertig procent van de Zuid-Afrikanen is werkloos. Het kenmerkt de huidige crisis in Zuid-Afrika, dat het niet lukt de mensen – als ze van de middelbare school komen – aan werk te helpen. Hierdoor raken veel jongeren gedesillusioneerd, in hun gemeenschappen worden ze gezien als de verloren generatie.

Als activisten van de nieuwe sociale bewegingen eisen we 16 juni op als een dag waarop we de strijd tegen economische apartheid en voor een democratie van en voor het volk nieuw leven in blazen. Een strijd waar jongeren zich opnieuw bij aan moeten sluiten.

Donna Andrews is een Zuid-Afrikaanse activiste. Donna werkt voor het Alternative Information and Development Center (AIDC), een radicale ngo in Kaapstad. Daar houdt ze zich bezig met het organiseren van jongeren en vrouwen in de strijd tegen het neoliberale beleid van de huidige regering. Het AIDC voert tevens actie voor herstelbetalingen van bedrijven en banken die hebben geprofiteerd van de apartheid. Het is de bedoeling om dat geld te gebruiken voor het verbeteren van de levensomstandigheden van de armen in Zuid-Afrika.